

ΤΟ ΒΗΜΑ

Γνώμες

Το μυστικό του κ. Σημίτη

Αντώνης Καρακούσης

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ: 19/04/2011, 06:35 | ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: 19/04/2011, 06:35

Πολλές οι αντιδράσεις και ακόμη περισσότερες οι συζητήσεις που προκάλεσε η πρόταση του πρώην πρωθυπουργού κ. Κ. Σημίτη για αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους, η οποία εμπεριέχει τόσο την επιμήκυνση όσο και το «κούρεμα» των ομολόγων.

Οι περισσότεροι διερωτώνται γιατί βγήκε τώρα ο κ. Σημίτης να διατυπώσει την πρότασή του, άλλοι ερωτούν αν επιδιώκει την κρίση, ορισμένοι αποφαινόμενοι ότι θέλει να πάρει τη ρεβάνς και να πλήξει τον κ. Παπανδρέου και κάποιοι άλλοι τον κατηγορούν ότι ομιλεί χωρίς να λαμβάνει υπ' όψιν τις συνέπειες ενός τέτοιου γεγονότος.

Αυθεντικοί ερμηνευτές του κ. Σημίτη δεν υπάρχουν. Ο ίδιος προφανώς μέτρησε, ζύγισε τα δεδομένα, έχει ίδια γνώση και πληροφόρηση που δεν έχουν άλλοι και έκρινε ότι πρέπει να παρέμβει. Το έχει άλλωστε ξανακάνει. Παλαιότερα, σε ανύποπτο χρόνο, όταν ακόμη μεσουρανούσε ο κ. Καραμανλής, μίλησε για προσφυγή στο ΔΝΤ και πολλοί τότε τον λειδώρησαν, αλλά η ιστορία τον δικαίωσε. Και τώρα η ιστορία θα τον κρίνει.

Ωστόσο, οφείλουμε να διερευνήσουμε την κατάσταση των πραγμάτων και να την προσεγγίσουμε κατά το δυνατόν ακριβοδίκαια.

Κατ' αρχήν, οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε ότι η συζήτηση για την αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους γίνεται εδώ και καιρό στον ξένο Τύπο, είναι πρωτοσέλιδο σε μεγάλα και επιφανή διεθνή έντυπα, αναφέρεται συχνά - πυκνά στις εκθέσεις μεγάλων τραπεζών, διεθνών οίκων και πάμπολλων οργανισμών που ασχολούνται με τις επενδύσεις και την παγκόσμια οικονομία και άρα δεν περίμενε τον κ. Σημίτη η διεθνής χρηματοπιστωτική κοινότητα για να ασχοληθεί με το όλο θέμα των ελληνικών χρεών.

Και στην Ελλάδα ακόμη έχει τεθεί ευθέως το ζήτημα της αναδιάρθρωσης, η Αριστερά σύσσωμη τη διεκδικεί και μάλιστα έχει συγκροτηθεί σχετική Επιτροπή Λογιστικού Ελέγχου προκειμένου να προσδιορίσει το «απεχθές» κομμάτι του.

Πέραν αυτών όμως, υπάρχουν και πραγματικά δεδομένα και στοιχεία.

Ολοι γνωρίζουν ότι οι δόσεις του μεγάλου δανείου της τρόικας των 110 δισ. ευρώ εξαντλούνται τον Μάρτιο του 2012. Και ο νέος πάγιος μηχανισμός, ο οποίος υποτίθεται ότι δημιουργείται προκειμένου να καλύψει τις ανάγκες των υπερχρεωμένων ευρωπαϊκών χωρών, θα ενεργοποιηθεί μετά το 2013.

Εμείς παρά ταύτα θα χρειαζόμαστε νέα δανεικά από τον Μάρτιο του 2012 και σύμφωνα με μετριοπαθείς υπολογισμούς και υπό τον όρο ότι τα ελληνικά δημόσια οικονομικά θα εξελίσσονται σύμφωνα με το μνημόνιο και τις προβλέψεις του, θα πρέπει να βρούμε για το 2012 και το 2013 άλλα περίπου 70 δισ. ευρώ. Έτσι όπως έχουν σήμερα τα πράγματα αποκλείεται να τα βρούμε από τις αγορές, χωρίς προηγουμένως να έχει ξεκαθαρισθεί τι θα γίνει με τα παλαιότερα χρέη μας. Η βιωσιμότητα των οποίων, παρεμπιπτόντως, αξιολογείται στην παρούσα φάση από ευρωπαϊκούς και γερμανικούς οργανισμούς και ινστιτούτα.

Βάσει αυτών των παραδοχών λοιπόν το αργότερο μέχρι τον προσεχή Οκτώβριο θα πρέπει να έχουμε βρει τη μέθοδο κάλυψης των πρόσθετων αναγκών του 2012 και του 2013.

Αρα, λογικώς προετοιμάζεται το μέλλον, με τη συμμετοχή της τρόικας και των υπολοίπων. Είναι προφανές λοιπόν τι συμβαίνει αυτή την ώρα.

Η τρόικα πίεσε την κυβέρνηση και αυτή μη μπορώντας να κάνει οτιδήποτε άλλο συμφώνησε για τη δική μας συνεισφορά στην επόμενη φάση. Αποδέχθηκε το πρόγραμμα των αποκρατικοποιήσεων και αξιοποίησης της περιουσίας ύψους 50 δισ. ευρώ ακριβώς για να βεβαιώσει τις αγορές ότι συμμετέχει δυναμικά στην αντιμετώπιση της υπερχρέωσης, καταδεικνύοντας επίσης στους πιστωτές ότι η χώρα διαθέτει περιουσιακά στοιχεία ικανά να τους καλύψουν. Κατά την τρόικα, λοιπόν, αν η Ελλάδα αποδείξει ότι συμμετέχει ενεργά στην υπόθεση εξόφλησης των χρεών θα μπορεί να προσβλέπει σε πρόσθετη βοήθεια.

Το σύστημα των τραπεζών, των διεθνών οργανισμών και των διασυνδεδεμένων πιστωτών προφανώς διαπραγματεύεται με την Ελλάδα έναντι ενός γενναίου προγράμματος αποκρατικοποιήσεων και αξιοποίησης της κρατικής περιουσίας, την επιμήκυνση του μεγαλύτερου μέρους των χρεών μας. Δηλαδή επιδιώκει μια λύση που θα δημιουργεί ύλη εμπορίου για τους προσφέροντες τη λύση και δεν θα θίγει την ονομαστική αξία των τίτλων, μη επιβάλλοντας στους ίδιους και στους πιστωτές - πελάτες τους απώλειες.

Εδώ παρεμβαίνουν οι Γερμανοί με την προτεσταντική ηθική τους, η οποία δεν αναγνωρίζει επένδυση χωρίς ρίσκο και ανάληψη του ρίσκου όταν η επένδυση πάει άσχημα. Στην περίπτωση λοιπόν της Ελλάδας, αλλά και γενικά των χρεοκοπιών, οι Γερμανοί επιμένουν ότι οι πιστωτές, οι δανειστές, όσοι απήλαυσαν τόκους και εισοδήματα επί πολλά χρόνια, χώρες ή επιχειρήσεις που ήταν στο όριο, οφείλουν να αναλάβουν μέρος του κόστους της διάσωσης ή της χρεοκοπίας. Δεν νοείται για τους Γερμανούς να μη θιγούν, να μην τιμωρηθούν οι πιστωτές για τις «πέτσινες» δανειοδοτήσεις που αφειδώς προσέφεραν δεξιά και αριστερά.

Η Ελλάδα, λένε, πρέπει να κάνει όσα πρέπει, αλλά και πάλι το χρέος παραμένει τόσο βαρύ που δεν σηκώνεται. Δεν αρκεί μόνο μια επιμήκυνση. Αν θέλουμε να τη βοηθήσουμε πραγματικά, πρέπει να εφαρμόσει αυστηρά το πρόγραμμα

δημοσιονομικής εξυγίανσης και μαζί να απολαύσει επιμήκυνση και μείωση του χρέους ώστε να ξεκινήσει από άλλη αφετηρία. Και το βάρος της μείωσης του χρέους πρέπει να το αναλάβουν όσοι τα προηγούμενα χρόνια απήλαυσαν υπέρογκους τόκους από τα κουπόνια των ομολόγων και υψηλές προμήθειες από τις πράξεις που έκαναν μαζί τους παρ' ότι γνώριζαν την επικινδυνότητα του ελληνικού χρέους. Μόνον έτσι κατά τους Γερμανούς θα διαμορφωθούν συνθήκες πραγματικής επανεκκίνησης της ελληνικής οικονομίας.

Ουσιαστικά το γερμανικό σύστημα απαιτεί να πληρώσουν και οι μεγάλες διεθνείς τράπεζες, μηδέ των γερμανικών εξαιρουμένων, το μερίδιο που τους αναλογεί στην κρίση χρέους η οποία μαστίζει την Ευρώπη.

Και εδώ βρίσκεται ίσως το μυστικό της διαφοράς του κ. Σημίτη με τους άλλους, οι οποίοι, ηθελημένα ή άθελά τους, αναδεικνύοντας τις συνέπειες της αναδιάρθρωσης ως εσχατολογικές, συντονίζονται με τα «δίκαια» και τα «θέλω» των πιστωτών.

Η αγγλοσαξωνική σχολή, από την πλευρά της, θέλει τις αγορές πανίσχυρες και μη αμφισβητούμενες, τις τράπεζες «ιερές αγελάδες» και τα χρέη πληρωτέα μέχρι τελευταίας δεκάρας, ανεξαρτήτως αν πίσω απ' αυτά υπάρχουν λαοί, οικογένειες, πρόσωπα και ευρύτερα σύνολα που μπορεί να τίθενται υπό δοκιμασία πέρα από κάθε μέτρο.

Και με αυτή συντονίζεται τούτη τη στιγμή το σύνολο σχεδόν των οικονομολογούντων στη χώρα, οι οποίοι όμως έχουν επιρροές έμμεσες ή ευθείες με το αγγλοσαξωνικό σύστημα.

Το ερώτημα λοιπόν στην παρούσα φάση είναι τι μπορούμε να κάνουμε και με ποιους πρέπει να πάμε;

Όπως είπαμε, σίγουρα πρέπει να κάνουμε πολλά· και τις αποκρατικοποιήσεις να προωθήσουμε και την ακίνητη περιουσία να αξιοποιήσουμε και την οικονομία μας να καταστήσουμε πιο ευέλικτη, πιο παραγωγική και πιο ανταγωνιστική.

Και σε επόμενο στάδιο, αν αντέχουμε, να διεκδικήσουμε κάτι παραπάνω από την επιμήκυνση, η οποία ούτε αρκεί ούτε φθάνει.

Όσο για το τι είναι σωστό και τι λάθος στην οικονομία, αυτή είναι μια άλλη συζήτηση. Ένας ανεξάρτητος ειδικός θα σας έλεγε ότι εξαρτάται από ποια μεριά του λόφου κοιτάς τα πράγματα. Και ο κ. Σημίτης έδειξε από ποια μεριά κοιτάζει την ελληνική κρίση.

© Δημοσιογραφικός Οργανισμός Λαμπράκη Α.Ε.

Το σύνολο του περιεχομένου και των υπηρεσιών του in.gr διατίθεται στους επισκέπτες αυστηρά για προσωπική χρήση. Απαγορεύεται η χρήση ή επανεκπομπή του, σε οποιοδήποτε μέσο, μετά ή άνευ επεξεργασίας, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.